

JOY FIELDING

Ik hou je in de gaten

Woont Bailey tegenover haar nachtmerrie?

ISBN 978-90-225-7209-2

ISBN 978-94-023-0433-6 (e-boek)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Someone Is Watching*

Oorspronkelijke uitgever: Ballantine Books, New York

Vertaling: Lydia Meeder

Omslagontwerp: b'IJ Barbara

Omslagbeeld: Wendy Stevenson | Arcangel

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2015 by Joy Fielding, Inc.

Nederlandstalige uitgave © 2015 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor de leukste mensen ter wereld:
Warren, Shannon, Annie, Renee, Courtney, Hayden en Skylar*

I

De dag begint hetzelfde als altijd. Gewoon de zoveelste stralende oktoberdag in Miami, de lucht karakteristiek blauw en wolkeloos, met een temperatuur die naar verwachting tegen het middaguur zal oplopen tot 27 graden. Niets duidt erop dat vandaag wezenlijk zal verschillen van gisteren of eergisteren, niets duidt erop dat vandaag, of specifiek vanavond, mijn leven voorgoed zal veranderen.

Ik word om zeven uur wakker. Douchen en aankleden – een zwarte plooirok en witte katoenen blouse, iets formeler dan wat ik meestal draag. Een borstel door mijn lichtbruine haar, dat los tot halverwege mijn rug golft. Een vleugje rouge op mijn wangen en een laagje mascara op mijn wimpers. Koffiezetten, een muffin naar binnen proppen, om half negen een telefoontje naar de conciërgebalie om te vragen of mijn auto uit de ondergrondse parkeergarage kan worden gehaald.

Ik zou het best zelf kunnen doen, maar het personeel krijgt er een kick van in de vintage zilveren Porsche te rijden, al is het maar voor de halve minuut die het kost om vanaf mijn plekje op de derde parkeerlaag de cirkelvormige helling naar de uitgang op te scheuren. Vanochtend zit Finn achter het stuur, bijna knap in zijn uniform van kaki broek en mosgroen overhemd met korte mouwen. ‘Drukke dag voor de boeg, mevrouw Carpenter?’ vraagt hij terwijl we van plek ruilen.

‘Gewoon weer een heerlijk dagje werken.’

‘Veel plezier,’ zegt hij. Hij sluit het portier en zwaait me uit.

Ik rijd naar Biscayne Boulevard, waar ik al haast twee jaar als detective in dienst ben bij Holden, Cunningham & Kravitz. Het advocatenkantoor telt ongeveer driehonderd werknemers, van wie er honderdtwintig jurist zijn. Het beslaat de bovenste drie verdiepingen van een imposante marmeren toren in het zakenhart van de stad. Normaal gesproken zou ik onder het genot van nog een kop koffie beleefdheden uitwisselen met degenen die toevallig bij het apparaat rondhangen, maar vandaag moet ik naar de rechtbank, dus ik zet mijn auto in de ondergrondse garage, leg de Glock waarvoor ik een vergunning heb in het vergrendelbare handschoenvakje en houd een taxi aan voor de korte rit naar 73 West Flagler Street, waar de districtsrechtbank van Miami-Dade ligt. Op straat valt in deze buurt nauwelijks te parkeren, en ik kan geen kostbare tijd verspillen aan het zoeken naar een plekje. Ik ben opgeroepen als getuige à décharge in een zaak rond bedrijfsspionage, en ik verheug me er enorm op. In tegenstelling tot veel anderen in mijn vak, die liever onzichtbaar blijven, geniet ik juist van getuigenissen afleggen.

Misschien komt dat doordat ik als detective veelal in relatieve afzondering opereer. Mijn werk bestaat uit het vergaren van informatie die de verdediging in de rechtszaal kan inzetten, het onderzoeken van ontrouwe echtelieden en verdachte werknemers, het filmen en foto’s nemen van clandestiene ontmoetingen, het opsporen en ondervragen van mogelijke getuigen, het traceren van vermiste erfgenamen en het verzamelen van feiten, die soms relevant blijken te zijn en toelaatbaar voor de rechtbank, en soms weliswaar onbetamelijk maar desondanks bruikbaar. Wanneer ik alle benodigde informatie bij elkaar heb, ga ik achter mijn bureau zitten om een verslag te schrijven. Af en toe, zoals vandaag, word ik opgeroepen om te getuigen. Opperflakkige kennis van de wetgeving is daarbij essentieel, dus mijn jaren aan de universiteit van Miami met als hoofdvak criminologie zijn niet helemaal zinloos geweest, ook al ben ik afgehaakt voordat ik mijn master had behaald. Volgens de website waar ik mijn vergunning heb bemachtigd, hoort een detective slim te zijn, breed ontwikkeld, vol-

hardend, systematisch, vindingrijk en discreet. Ik probeer aan al die eisen te voldoen.

Wanneer ik bij de rechtbank arriveer, staat er al een lange rij mensen voor de detectiepoortjes. Als ik daar eenmaal doorheen ben volgt een tergend trage rit in een volle lift naar de twintigste etage. Het is haast komisch dat dit achtentwintig verdiepingen tellende gebouw bij de oplevering in 1928 niet alleen het hoogste van Florida was, maar zelfs van het hele gebied ten zuiden van Ohio. Verbazingwekkend genoeg weet de witte kalkstenen gevel nog steeds op te vallen tussen de omringende, grotendeels eenvormige glazen constructies die erboven uittorenen. Binnen is het een ander, minder indrukwekkend verhaal; de hal wacht nog steeds op financiering om de afgebroken renovatie te voltooien, de meeste rechtszalen hebben een even bedompte sfeer als de geur die er soms hangt.

‘Uw naam en beroep,’ instrueert de griffier als ik heb plaatsgenomen in de getuigenbank en heb beloofd de waarheid en niets dan de waarheid te vertellen.

‘Bailey Carpenter. Ik werk als detective bij Holden, Cunningham & Kravitz.’

‘Hoe is het, Bailey?’ vraagt Sean Holden als ik zit. Sean is niet alleen mijn baas maar ook een van de oprichters en sterjuristen van de firma, al is hij pas tweeënveertig. Terwijl hij zijn blauwe krijtstreepjasje dichtknoopt, besef ik weer hoe ontzagwekkend hij is. Niet knap in de traditionele zin, zijn trekken zijn wat grof, zijn groenbruine ogen klein en iets te priemend, zijn donkere haar een beetje te krullerig, zijn lippen een tikje te vol. Overal net te veel van, wat meestal net voldoende is om de tegenpartij de stuipen op het lijf te jagen.

De zaak die voorligt is relatief eenvoudig: onze cliënt, eigenaar van een lokale keten goedlopende bakkerijen, wordt door een voormalige werknemster gedaagd wegens onrechtmatig ontslag. Hij dient een tegeneis in, waarbij hij aanvoert dat de vrouw de laan uit is gestuurd omdat ze vakgeheimen doorspeelde aan zijn voornaamste concurrent. De vrouw heeft zojuist onder ede verklaard dat haar ontmoetingen met de concurrent in kwestie volkomen onschuldig waren, dat zij

en haar man hem al van kinds af aan kennen, en dat die ontmoetingen, die stuk voor stuk gedetailleerd zijn beschreven in mijn verslag en nu als belastend materiaal zijn ingebracht, uitsluitend dienden om een verrassingsfeest te organiseren voor de veertigste verjaardag van haar echtgenoot. Vervolgens vertelde ze ongevraagd dat ze een eerlijk mens is en nooit bewust het vertrouwen van haar werkgever zou schenden. Daar ging ze de fout in. Een getuige moet nooit ongevraagd iets vertellen.

Sean stelt me een aantal schijnbaar onbeduidende, werkgerelateerde vragen voordat hij zich richt op de reden voor mijn aanwezigheid. ‘U bent ervan op de hoogte dat Janice Elder al onder ede heeft verklaard dat ze, in haar eigen woorden, “een eerlijk mens” is, en “nooit in staat zou zijn iemand zo te bedriegen”?’

‘Ja, daar ben ik van op de hoogte.’

‘En u bent hier om die verklaring tegen te spreken?’

‘Ik heb bewijs dat zowel de bewering dat ze eerlijk is als haar onvermogen tot bedrog weerlegt.’

De advocaat van de tegenpartij veert overeind. ‘Bezwaar, edelachtbare.’

‘Mevrouw Elder heeft zelf de deur naar dit onderwerp geopend,’ zegt Sean, en de rechter stelt hem meteen in het gelijk.

‘U zei dat u bewijs hebt dat zowel de bewering dat ze eerlijk is als haar onvermogen tot bedrog weerlegt?’ vraagt Sean, waarmee hij woordelijk herhaalt wat ik zojuist heb gezegd.

‘Ja, dat klopt.’

‘Wat houdt dat bewijs in?’

Ik raadpleeg mijn aantekeningen, al heb ik die niet nodig. Sean en ik hebben dagen achtereen aan mijn verklaring geschaafd, dus ik weet precies wat ik moet zeggen. ‘Op de avond van 12 maart 2013,’ begin ik, ‘ben ik mevrouw Elder gevolgd naar het Doubleday Hilton in Fort Lauderdale...’ Vanuit mijn ooghoek zie ik Janice Elder haastig met haar advocaat overleggen, haar blik vol paniek. ‘Bezwaar!’ roept haar advocaat opnieuw.

Ook dat wordt terzijde geschoven.

‘Gaaf u verder, mevrouw Carpenter.’

‘Ik zag haar naar de receptie lopen en een sleutelpasje in ontvangst nemen. Van kamer 214, op naam van ene Carl Segretti.’

‘Krijg nou wat!’ roept een man vanaf de rij pal achter Janice Elder. Het is Todd Elder, Janice’ echtgenoot. Hij springt overeind. Door een combinatie van schok en woede gloeit zijn gebruikte huid vuurrood op, alsof er vlammen uit hem slaan. ‘Jij rotzooit met Carl?’

‘Bezwaar, edelachtbare. Dit heeft geen enkel verband met de voorliggende zaak.’

‘Integendeel, edelachtbare...’

‘Je liegt, smerig kreng!’

‘Orde in de zaal.’

‘Lig jij goddomme te neuken met mijn nééf?’

‘Bode, verwijder die man.’ De rechter geeft een tik met zijn hamertje. ‘Ik verdaag de zitting voor een half uur.’

‘Prima gedaan,’ merkt Sean binnensmonds op als ik voor hem langs de zaal uit loop. De vijandigheid in Janice Elders blik brandt als zuur in mijn rug.

In de gang neem ik mijn telefoonberichten door terwijl ik afwacht of ik nog word teruggeroepen als getuige. Er is een sms van Alissa Dunphy, een derdejaars medewerker van de firma, die me vraagt iets na te trekken. Het gaat om de mogelijke terugkeer van ene Roland Peterson, een nietsnut van een vader die een paar maanden geleden besloot Miami te ontvluchten, in plaats van de tonnen aan achterstallige alimentatie op te hoesten die hij zijn ex verschuldigd is.

‘Goh, was dat even een onaangename verrassing,’ klinkt een stem achter me op het moment dat ik de telefoon terug stop in mijn bovenmaatse canvas tas. De stem hoort bij de advocaat die Janice Elder vertegenwoordigt. Hij heet Owen Weaver, en ik schat hem begin dertig, net een paar jaar ouder dan ik. Zijn kaarsrechte witte tanden vallen uit de toon bij zijn innemend scheve grijns.

‘Ik doe gewoon mijn werk,’ zeg ik quasi verontschuldigend.

‘Maar moet je het per se zo goed doen?’

De lach die zich verspreidt van zijn lippen naar zijn zachte brui-

ne ogen maakt me duidelijk dat we het eigenlijk niet over de zaak hebben.

‘Doe me een plezier,’ zegt hij.

‘Ligt eraan waarmee.’

‘Ga een keer uit eten met me,’ zegt hij, mijn vermoeden bevestigend.

‘Pardon?’

‘Een etentje? Met mij? In een restaurant naar keuze? Zaterdagavond?’

‘Vraag je me soms mee uit?’

‘Verbaast dat je?’

‘Nou ja, gezien de omstandigheden...’

‘Je bedoelt het feit dat je mijn zaak net hebt laten klappen?’

‘Dat is wel zo, ja.’

‘We zullen toch moeten eten.’

‘Dat is ook wel zo.’ De deur van de rechtszaal zwaait open en Sean Holden komt recht op me af gebeend. ‘Neem me niet kwalijk... mijn baas...’

‘Natuurlijk.’ Owen Weaver steekt zijn hand in de binnenzak van zijn donkerblauwe jasje en geeft me zijn visitekaartje. ‘Bel me maar.’ Hij glimlacht, eerst naar mij, dan naar Sean. ‘Geef me tien minuten met mijn cliënt,’ zegt hij tegen hem voordat hij wegloopt.

Sean knikt. ‘Waar ging dat over?’

Ik stop Owens kaartje in mijn tas en haal mijn schouders op alsof het onbelangrijk was. Sean kijkt achterom naar de rechtszaal; mijn ogen volgen de zijne. De echtgenoot van Janice Elder staat in zijn eentje naast de deur, zijn gezicht versteend, zijn vuisten gebald aan zijn zijden, zijn gespierde lichaam aangespannen, paraat om toe te slaan. Hij vangt mijn blik en zijn lippen vormen geluidloos het woord ‘krenge’; hij verlegt de razernij op zijn vrouw naar mij. Het is niet voor het eerst dat iemand zijn misplaatste woede op mij richt.

Wanneer de zitting een half uur later wordt hervat, heeft Janice Elder ermee ingestemd haar aanklacht in te trekken als onze cliënt dat ook doet. Onze cliënt mort wat maar zwicht uiteindelijk, en ze

vertrekken allebei ontevreden, wat naar verluidt een teken is van een mooie schikking. Sean en ik zijn in elk geval blij met de uitkomst. 'Ik moet er meteen vandoor,' zegt hij als we naar buiten lopen. 'Ik zie je nog wel. O, Bailey,' voegt hij eraan toe terwijl hij een taxi aanhoudt en instapt. 'Gefeliciteerd. Je hebt het uitstekend gedaan.'

Ik kijk hoe de taxi in het verkeer verdwijnt voordat ik er zelf eentje aanhoud en terugkeer naar Biscayne Boulevard. Ondanks onze overwinning in de rechtbank ben ik een beetje teleurgesteld. Het zal wel zijn omdat ik op iets meer had gehoopt dan een spreekwoordelijk schouderklopje. Een lunch om het te vieren zou leuk zijn geweest, mijmer ik terwijl ik de ondergrondse garage in loop. Ik stap in mijn auto, haal het handschoenvakje van het slot en stop mijn wapen weer in mijn tas, boven op het visitekaartje van Owen Weaver. Ik speel met het idee zijn uitnodiging aan te nemen. Sinds het uit is met mijn vriend heb ik al veel te veel zaterdagavonden alleen doorgebracht.

Ik ben er nog steeds niet uit wanneer ik dik een kwartier later in het noorden van de stad Northeast 129th Street op draai. Nadat ik mijn auto in de rustige woonstraat heb geparkeerd, loop ik naar het citroengele gebouw aan de kop van een rij even ouderwetse, pastelkleurige laagbouwcomplexen. Hier woont Sara McAllister. Sara was de vriendin van Roland Peterson in de tijd dat hij liever Miami ontvluchtte dan alimentatie voor zijn kinderen te betalen. Ik heb zo'n idee dat Sara McAllister wel eens de reden kan zijn voor zijn terugkeer, en dat wil ik nu uitzoeken.

Aan het eind van de straat ligt een ovaal plantsoen vol heesters, een plek die zowel de nodige afstand als beschutting biedt en toch dichtbij genoeg is. Een betere observatiepost had ik me niet kunnen wensen. Na een vlugge blik om me heen om me ervan te verzekeren dat niemand toekijkt, haal ik mijn verrekijker uit mijn tas en glij tussen de struiken door naar het midden van het plantsoen. Er breken wat koraalrode bloemen af als ik door mijn hurken zak en de verrekijker voor mijn ogen houd. Ik richt hem op het hoekappartement op de tweede verdieping van het vierlaagse gebouw en stel de lenzen bij tot het beeld samenvloeit tot een scherp geheel.

De gordijnen in Sara McAllisters woonkamer zijn open, maar omdat er geen licht brandt is het lastig iets van het interieur te onderscheiden, los van een witte lampenkap naast het raam. Er lijkt niemand thuis te zijn, wat op zich logisch is. Sara is verkoopster bij Nordstrom en werkt meestal tot zes uur. Ik besluit dat het weinig zin heeft om hier nu te blijven rondhangen. Het is beter om vanavond terug te komen.

Er staan voor vanmiddag twee besprekingen op het programma, en ik wil de achterstand in mijn administratie inhalen. Ook moet ik mijn broer Heath weer eens bellen. We hebben elkaar al een week niet meer gesproken en ik maak me zorgen om hem. Ik speur nog een keer vluchtig de oude straat af, die bevroren lijkt in het zonlicht, alsof de tijd hier is bevroren, zo roerloos als op een foto.

Op het moment dat ik mezelf overeind duw, zie ik iets reflecteren in een raam aan de overkant, een flard van een gestalte die net uit zicht verdwijnt. Word ik soms in de gaten gehouden?

Ik richt de verrekijker die kant op, maar ik zie niemand. Beroepsdeformatie, houd ik mezelf voor terwijl ik me tussen de struiken uit wurm. Ik veeg een gevallen hibiscusbloem van de schouder van mijn witte blouse en klop de aarde van mijn knieën. Eerst maar iets geschikters aantrekken, neem ik me voor, voordat ik vanavond onder dekking van het donker terugkom. Ik ben zo onnozel om te denken dat de duisternis me zal beschermen tegen spiedende ogen als die van mij.